

Előfizetési pénzek
KEREKES GÉZA
 f. szerkesztőhöz,
 mint kiadótulajdonoshoz
 Teleky-utca 2167.
 intézendők.

SZERKESZTŐI IRODA
 Teleky-utca 2167. sz. a
 hova a lap szellemi
 része küldendő.

KÉZIRATOK
 csak bérmentve fogad-
 tatnak el.

ELŐFIZETÉS:	
Egész évre	5 irt — kr.
Félévre	2 irt 50 "
Negyedévre	1 irt 25 "
Egy óra	— irt 50 "
Egyes szám ára	— irt 10 "

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
KEREKES GÉZA.

Galgenblüh Salojmon.

Asztat is van edj foresa hojd a duhán csempészet ellen hozta a thürvín hozás edj uj thürvín, — és azthat ki-mondtak, hodj ha valamik község cshem-pészi a duhánt, elveszti a termelést.

Én asztat ukoskodok khi magamba hodj micsede ustobaság asztat, hodj ha edj ember cshinálja edj kihágás, azier szenvedjen edj egész khözség vadj város — Meschüge!!!

Én asztat nem értek, hodj a khur-mán mindig az ilyenek akarja spóreszt cshinálni. — Nem akarok a szűrt hasi-tani, de aztat még is gondolok hodj for-esa az, mikor a napdijosoktól levonják hósx krajczár naponkint, és ebből akar-nak khifizetni az álamadóschág, és odjan ekor nem lehet elszini a szhivart.

Nadjon drágo a szhivar és duhán, de a jóféle sáfrán a mit az én Lájbisch árolya a bóltjába, még se nem van ole-jan drágo.

Én inkább asztat thanácsolnám az álamnak és a magus khurmánnak, hodj adjon olesóban asztat a rusz duhánt és szivart, és adjon a napdijosnak meg az edj florén napi dijt, és ne adjon a mi-niszthernek edj estére ezer florén, — mert azok a herr fon ministerek ódj is berognak és jól laknak mert van miből.

Hodj ha én rám biznánok asztat, hát én legelőször is a miniszther oresá-got cshípném el a duhán csempészetem, mert asztat ü nem fog velem elhitetni ojdth trafikt phipál, mert hodj ha ez ódj vólna, akkor vólna ő edj nadj meschüge.

Edjébiránt én asztat thanácsolok, hodj ne adjon a khurmán a duhánba seprőnyelet és madzagot és szálicson lejobb az árát, akkor nem lesz duhán csempészet.

Khölönben pedig

Szervoszsz.

Tütü János

városi lendőr elmékedései.

Hát a mán ippensíggel nem illik ehez a komisz czibil níphez, hogy mi erányunkba nem akarja megadni a kellő tisztességet. Nem ártunk mi a légynek se. Oszténg még a tejsurak is görbe szemmel níznek ránk, pedig hát tuggyuk mi a mórest, hogy mi szabad az urnak, meg mi a parasztnak, meg hogy homnan níz ki egy kis borra-való.

Nem is ír ez a lendőri pája pofabagót se, — nap-pal. Beadom a teins kapitány ur ü kegyelmességének az reggeli reportot, osztán megyek rendet csinálni. De hát hun a manóba csinájjak rendet, mikor sehun semmi rendetlenség. Csak úgy kapok rajta, mikor egy asztalos inas a rózsá-téri oszfálton tolja a koporsós targonezát.

— Le menj onnét teenyves kezű koporsó eszkábáló, mert mingyán úgy oda lapintalak a falho, hogy szeggel kipitykézett szemfedőnk nízéd a csillagos eget.

Hát még letér a nyomoruságos ficzkó, fil tülem; még csak ki se köthetek vele. Hej, mikor még én suhanc koromban kondás-bojtár vótam, ordíthatott vón énnékem Szemetkaji, még ha száz lett vón is, hogy „hátrébb“, — igen ám az agarakkal, löktem vóna vissza. Láttam is én az dutyi belvilágát még hévataloskodásom előtt is egy nihanyszor, de hát mindent jó megporóbálni, mert poróbált embernek mindenütt több a becsülete.

Meg osztán ki ne vóna cséntalan az fíjataltság, gyöngyidejibe. De hát azír hogy kezd mán kiszottyanni belőlem az fíjatal-virtus, el-elnízek a csapó meg a szent-anna uccezají kútho, mer rendet kell csinálni az odajáró jáncselédek közt is. Mindig gyengéd ódalom vót az hölgyi fehérríp eránti hajlandóság, hát rendre megölelgetem úköt. Az ü dógok, hogy korsóba, meg egyébbe hiba ne essik, mer errül mán nem felel még a feő-feő kapitány ur ü felsége se.

De azír csak többet ír egy íczczaka száz nappalnál. I t t egy pohár gugyi, o t t egy-két pohár kani bor jól esik a szomju kebelnek; mir ne kapnám be? megérdemlem, a mír íjjel-nappal ojan szípen csinálom a rendet. Mert első a rend meg a gugyi. Énmondom. —

Innen onnan.

Elővigyázat.

Te Zsuzsi, vigyázz, — tedd fel a fájós lábamat a székre, de hozzá ne nyulj!!

Takarékosság.

Bakter: Főbiró ur ég a falu háza, hamar az istenért tessék ide adni a pajtakulcsot, hadd hozzuk ki a vízi puskát!

Főbiró: Áúmnye tán elment a kend esze! tán nem elég ez a szerencsétlenség? még a vízi puskát is elakarnák rontani?!

Bizonyosan.

Emi: Tudod lelkem a bálba találkoztam vele, derék magas barna fiatal ember . . . !

Pepi: És nem tudod mi a foglalkozása?!

Emi: Nem! de amyt tudok hogy Sándornak hívják, s váláskor az ajkamra egy puszit n y o m o t t. —

Pepi: No hát akkor bizonyosan n y o m d á s z. —

Egy színésznő albumába.

Egy kis l n y n a k hős lovagját
Eltemették, . . . úgy szerette!
Kiapadt a könny szeméből
Oly sokat sirt már fölötte

Évek mutat évre kelve . . .
Hogy lovagját elvesztette
Másik hősvitézt pillantva
Szive szerelemmel telt be.

Szépen ragyogott az élet
Ám derüre jött a boru
Boszniába kellett menni
Mert kiűtött a háboru.

Szegény kis lány ismét árva
Második hőst veszítette
Busultában keservében
Mindig a halált kereste.

Kies tavasz újra eljött
Gyöngén fujt szelével rája
S im a harmadik lovagnak
Lángolva dől a karjába.

i-len.

BUGYI SÁNDORNÉ

szül. TÓTH SÁRA.

Jajj! hogy az én istenem sohase teremtett vón firfit a világra! Huszonnyócz esztendeje küszködök lelkem galambom evvel a vín disztóval, de mán látom hogy nem lehet tovább kibírni.

Verje meg az én . . . óh uram teremtóm hogy minek is van firfi a világon! de hát ha mán meg van hát hadd legyik.

Ehen meg-meg tennap ni, úgy hókon vágott, hogy még most is zúg a filem belé, pedig ojan ártatlan vagyok mindenbe mint a ma született gyermek.

Nem tom én galambom hogy hun járt, csak annyi benne hogy haza jön ittason, be vót káfolva de a sárga földig. No hát mellesleg legyik mondva én bennem is vót ekkis szesz, oszt aszongya nékem hogy én is tornyert vagy mi a frányát kössek fel. — Kössik fel nagyapád, — én is neki! — Na hát akkor mázolt kípén hogy a legesleghátulsó záp fogam még most is lóg belé.

Hogy mindítig a piaczon jár hát láttya ettül a sok úri dámátül azt a hátulsó nyavaját osztán mámmost nem elíg neki a tötött szoknya, hanem ehen ni óh uram bocsá . . . — mégis valami!

Megájj! így magamba, hászen ha ippeg a kell hát majd kötök én fel olyan dúczot, hogy szemed szád eláll belé. — Avval kivitem egy szütyót a pítarba, oszt a kenyír süttő kemenczébül meg tötöm hamuval oszt felkötöttem a derekamra. — Haza jön lelkem teremtette meg-meg bérúgva akar egy konstábel, oszt lefekszik a vaczokra, én meg csak ott kellemkedek neki, hogy lejje örömit abba az izébe, hát még fültövön cserdít ököllel.

Hogy fordújjak mán felé hogy eltanájjam gusztusát? Sehogy se szerette.

Csak ott ürgök forgok hogy hát ha vón valami eredmínnye hát eczer ehen ni, derikon rug, hogy majd kivitem a falat az orczámmal. — Rám kiját, asz-mongya hogy kitakarogy a házbül. Csak ott csudál-

kozok hogy mír, hát akkor látom, hogy a szütyó kifokatt oszt abbül jött a hamu.

Sehogy se jó ennek a vín embernek lelkem, — ha a balódalomon fekszek az a baj, ha jobbon, akkor meg az, — nem jó annak se hanyatt sem sehogy.

Jaj, de meg is vert véle a teremtő, — nem tom én hun jár, de a tiszta dolog hogy mán én íppensíggel sehogy se kellek neki.

Ehen most is itt fekszik lelkem teremtette, akar a ríszeg disztó, oszt egyebet se csinál véllem minthogy püföl, — mán meg köcscesem fel! — ha fel kötöm meg-meg a lesz belölle hogy az én hátam kikül. Jajj, hogy az én istenem a firfiakat törülné el a világrül. De hát ha mán meg van csak hadd legyik.

Mán múszaj felköteni, mer mír azír hogy pájinkába valójír kell neki menni a zsidónak.

Mutatvány

Rábéi és Szoboszlai

TÓTH DÁNIEL

koszorus költő remek műveiből.

Meghalt nómre.

1861.

Egy szép városban születél

Édesem,

Nemes szülők keblén nőttél

Kedvesen.

Elhozálak rengetegbe

Lakozni,

Virágok közt ligetekbe

Szeliden illatozni.

E vadonban, van egy kies

Kertecske,

Benne munkás a kellemes

Menyecske,

Ültet, locsol és gereblyél

Széltiben,

S keze által szép virány kél

Mindenik szögletiben.

Gazdag e kert káposztával

Retekkel,

Zöldpaszuj, borsó s hagymávai

Szépekkel,

Az ugorka is virágzik,

S nő szépen,

A paradicsom pompázik

Tőle telhetőképen.

A hétnek minden napjára

Van, mit főzz.

Van mit hozni a konyhára,

Hát el üz,

Gazdag kerted sok gondokat

Fejemről,

Mert belé gyakran osontott

Hitvesem, kebelemről.

Mirsch Hersch

elégiája.

A zsidónak — bödös rondjos zsidó t mondják
S épen azok a kik legthübször használják.
Kheresztín haragszik hodj vadjonos vagyunk
És ránk mondnak hodj mink sopa thulvaj vadjonk.

Soha se haragodj kheresztín barátom
Magad vadj az oka, aztat mán én mondom
Míg the khoesmába ölsz s khültöd a phíndzedet
Addig én szhaladok s vígzem özletemet.

Mit megiszolsz thélen, — én azon az áron
Élek esholádosthól edj miljsíges nyáron
Sodálkozol aszthánd hodj soha sincs phínzed,
Phinzed volna hanem, hiányzik az eszed!

Thulvajt és a eshalót kheresed zsidónál
Phedig thanold meg aszt, hodj thöb van a gójnál
Ha bajod van, akhor nem segít kheresztín
De „bödös zsidónál“ nyitva van az erszín!

Nadságos mágnátnak ezerek khellettek
Miker választásra khurtheskhedni mentek
Birtokát eladta a „bödös zsidónak“
S mostand az nevezi a zsidót „rablónak.“

Huzd ösze magadat s ne khiálts zsidóra
Khevesebbet adj khi borra s dáridóra
Ne a kávéházban khártýázzál íczczaka
Hanem monka othánd eredj szépen haza

Akkor majd rablónak nem mondolsz a zsidót
Lesz phínz esholádodnak s thodsz fhizetni adót
Ezen thanácsomat az ukhos elhiszi
Wáj! igazat montham nyavalja thúrje khi!

Bagi Jancsi baka levele Kurta Pista bajtársához.

Styria országból
Irom leveletem
Tiszteltetem az én
Eldes kedvesemet.

Ides jó Pista cimbus, szerbusz!

Kapitány ur Kokai — áldott jó ember, sohase felejttem el — íppig az utolsó poharat helyezte penzióba abbul az ides gugyibul, a kit naponkint a tagsarzsival szok hozatni a Padrett kafféházbul — hitelbe, mikor írtem küldetett a tiszthelyettes ur Géza. A puczerja oda van regutákir, hát énbennem hejezte bizodalját. Bérükoltam hozzá a kadét czímerbe.

— Tiszthelyettes ur, jelentem aláson, bejöttem.

— Infanterist Bagi! itt ez a levél, ezt elviszi a . . .

— Igenis tiszthelyettes ur, elviszem — a Vinkel-Gasse numeró 5-be.

— Hát homnan tudja azt maga.

— Jelentem aláson, az infanteriszt Szírbu monta, hogy mikor a tiszthelyettes ur levelet küd túlle, 'ha fehir a papírja osztán semmi sincs benne, akkor a Náthán trödlerhez szól a levél, de ha rózsaszínü, meg jószagu, meg meg is van béelve, akkor ahoz a szíp kis dámához kell vinni, a ki a Vinkel gasséba lakik.

— Jól van, ezt nem mondja másnak, érti?

— Igenis tiszthelyettes ur, nem értem.

Hogy jobban megértsem, hát egy pengőt nyomott a markomba.

Akkor osztán megérttettem.

Hát hogy ez a kis czulág a zsebembe vót, aszondom a káplár ur Fínyesnek, hogy menyünk el egy kis italra a Francziba. Elmentünk.

Hát nagy sturmolást vittünk vígbe a magyarádis flaskók körül. Káplár ur Fínyesnek is fáintos jó kedve szottyant, osztán szípeket beszilt a kettös pusztárul, a human a nímét, kötélnek állította.

Ifél után gyövíünk hazafelé. E kicsit beműnk vót a lelkesedis, hát danoltunk, hogy aszongya:

Jaj, de h a nímét,

Hogy a fene enné meg,

A tüdejét, a máját,

Minden szekszemontáját.

Lassan zengedeztük a nótát, alig hallott el a negyedik utcába. Ippig amint a Stadt Bleiburg kocsma előtt masiroznánk, kit látunk elibünk állani: kapitány ur Paprikát. Setít vót, de a borvirágos pofázattyárul mingyán ráismertünk a nímétjire. Aszkiáttya ránk: **Halt!** Haltot csináltunk.

— Hol vannak a többiek? — ordított kapitány ur Paprika, de igen gyött belöle az ital ilattyá.

— Kapitány ur jelentem aláson, ki itt, ki ott, ki meg otthon, — jelentem neki haptákoson.

De a nímét nem engedett, mer asszongya az elébb is aszt kiátották neki, mikor egy rakás bakának haltot kiáltott: „**A b e r s v a k, l ó f s r i t t m a r s,**“ oszt elszalattak. Hát aszongya, hogy ezek velünk vótak.

Bele kellett nyugodni, hogy velünk vótak, mert így adta befélbe az nímetje, de hogy nem tudtuk megmondani a többiek nevét, hát engemet aredáltatott.

Igaz, hogy akkorra oda érkezett az a kis topron-

rongyos lájtinánt Tejfeles is, a ki ípen elig vóna a muszkának egy szippantásra, de azír fáintosan tudja adjusztálni a szegin magyar bakát; hát még hátba is vágott engemet.

No hát a magyarok öreg istene szakaszsa rátok a csillagos eget, a mékrül nem érdemlitek, hogy a nap rátok süssön, — gondoltam magamba, de nem szoltam, csak vettem a direkciót az árestrom felé. Ott vótam tágvakig.

Kapitány ur Kokai, meg a jó kis tisztthejtes Géza kimentettek valahogy de azír regimencz raportra állítottak bennünket:

— Hát maga mír danolt iczczakának idejín — kérdezte az ezredes ur.

— Herr Obercz, melde gehorzám, jó kedvem vót.

— Mért volt jó kedve.

— Be voltam rugva.

— Mért volt berugva.

— Mert sokat ittán.

Hát csak 7 nap anczelt kaptam. Hiszen az uristen csak 7 napig adná nekem kezem alá kapitány ur Paprikát, meg lájtinánt ur Tejfelest, majd megemlegetnékük Csaszlaut, meg Árva vármegyét, a honnan ide szalasztotta őket az öreg atya!

Gyöngyélet vón a bakának élete,
Csak ne szidná ebugatta németje.
Ne kinozná szegény magyar katonát,
A ki ingyen szolgálja ott a honát.

Száz forint a kapitány ur gázsija,
Csak hat krajczárt kap a szegény katoná,
Meg is izom azt a kis lénungomat:
Nem a pénzért szolgálom én honomat.

Ezek után álgyon meg az öreg fő-fő-genyeralis!

Infanterist Johan Bagi.

Jó állomás.

Megtörtént.

Egy vidékről ide származott kocsis kérdezi egy régibb ösmerősét, egy hetest, — nem tudna-e neki „egy kocsis helyet.“

— Dehogyan nem pajtás, tudok neked egy nagyon jó helyet, a gazda olyan ember, hogy ugyan e felől a fejedre is állhatsz, egész nap semmi teendő, azt csinálod, a mit akarsz egyszóval egy olyan hely, melynél jobbat nem is kívánhatsz.

Lett erre egész éjszakán tartó ivás, a helyt kereső megvendégelte bőven jó czimboráját, elköltötte vele egész pénzét. Másnap mikor már kijózanodtak, elment a czimborához, hogy magát az új gazdához elvezettesse.

— Jer no pajtás.

Erre elvezeti czimboráját a „Csokonay“ szoborhoz, rámutat egy otlévő padra és azt mondja:

— Na komám, ez az a „hely“ a melyet neked szántam, „új gazdád“ meg ott áll, ha tudsz, értekezz vele. Ugye ez nem bánt meg soha!

Buki Muki.

szini referálása

Szombaton a „Királyfogás“ népett is fogott. Margó Célia a piros lovagló ruhában pompásan nézett — volna ki, — ha a czilinder a lába alatt lett volna. Rónaszékine a gólyák elköltözésével, férfi szerepben mutatta be magát, hanem! kitünő Marxunk jó szelleme még nem igen hatott át rajta, noha még nem nagyon régen ő mondta Rónaszékinek „Marx meg vagyok veled elégedve.“ Dobó pompás ugrásaival vetélykedett a „bak kecskével“. Haday úgy uralkodott hangja felett hogy még gage napján sem szokott jobban zsebje felett. Almanzor legkedvesebb evési jelenete (Püspöky fájalmára) kimaradt. A többi szereplők úgy játszottak — a hogy tudtak.

Vasárnap „Felhő Kalára“ került színre. A czimszerpet Nagy Kati, kicsi ambiczióval alak—talanította el. Margó Célia? No neki nem célja, hogy mint népszinmű énekesnő ragadjon el bennünket. Olyan, mintha egy scatulyából kiugrasztott kis tündérke, vagy valami fülemile szellem lenne. Jobb szeretjük a népszinműbe a tenyeresebb talpasabb tündérnőket. Azt hallottuk, hogy ezután Hegyesi molnár inasból előlép izé — izé — no, baritonistának. Avagy hős tenor is kiszorulna belőle? No ez igen jó lesz, mert nem kell legalább Margónak oly magasra kapaszkodni, mint most. De hát mi lesz Fátyol Ferkóból, ha Hegyesi lesz kis Fátyol Ferkó? akkor elmehet Haday Mikádónak a női öltözőkbe s Hegyesi fogja kijátszani a feleségével az igazgatóságot, s megszökik Pestre Kassainak, s nem vág többé irigy tekinteteket Rónaszékire, mikor az a vőfély köszöntőben nyöszörög. — Hogy tudna ő nyöszörögni! — aszongya.

Hétfőn Jókai „Arany ember“-e. Akaratlanul is Medgyaszain kezdjük, pedig ez estét a jó kis mohamed leány, Békési dominálta. Ellinger (Noemi) „akaratos“ egy teremtés. Lám-lám, nem is hinné az ember, hogy „Baby“-ja

is tud lenni, hangzik egy konyha komtesz szájából. Jó lány! hisz az nem igazi „babi“ csak olyan tréfa forma volt. Mándoky (Mihály) alakítása a hadnagyot (Bonis) is felülmutta. Molnárt egy karzati „iskolás“ összetéveszté egy háromszögű léneával. Vedres (Krisztyán) maholnap még peszrának is beválik. Ugy látszik mindenre jó. Dobó (Brazovics) szerencsénkre hamar meghalt. Az elhunytak felett pedig kegyelettel viseltetünk. Mátrai (Ali Csorbadzsi) olyan furcsán halt meg, hogy még mekegését sem lehetett hallani, pedig végső szavaira mi kíváncsiabbak voltunk ám, mint Mihály.

Kedden „Papagenó“ bohózatban kitüntek: Békésy (Magda) a ki ebben is másban is — művésznő, — nyelve gyönyörűen pereg. Rónaszékiné (Vera) mint ügyes szobaleány. Vedres (Koczor) mint „édes Pityukám,“ Rónaszéki (Tógyer) mint „szerencsétlen flótás“ és Lásziné (Koczorné). Ellinger ezuttal othon szerepelt, úgy mondják, hogy beteg volt. De valószínűbb hogy az előbbeni estén a kis „baby“ nagyon kimerítette. Hegyesi nagyon jól „hegyelt, mint hajművész, de legjobban kitűnt egy másodemeleti páholyból az egyik „madárijesztő“ mint „madárfogó.“ — Szilágyi Etel satöbbi is játszott. (?)

Szerdán és csütörtökön „Sarah grófné“ dráma 5 felvánosban. Nagyon komoly dolog. Mándokin meglátszik hogy rutinirt színész, a szereplőket, jól igazgatta a sugólyuk felé. Bizony, bizony talán féhércseléd volt ottan. Ugy szavalta el szerepét, mintha csak sugták volna neki. Medgyaszai nagyon meghatotta a közönséget, kivált a karzatot azon jelenetnél, midőn szobája ajtaját zárva találja, úgy nevettek mintha csak „Papegenót“ látták volna kiugrani a „sifonerből.“ Örömmel konstatáltuk, hogy Molnár Laczi (Severac) ez este hajlongósabb volt, de nem csudáljuk, mikor olyan „aranyos“ feleségre tett szert, mint Békési (Blanch). Vedres (ezredes) is jól játszott, mindamelllett, hogy Nagy Katicza volt a leánya. Pompe-rán és Pomperánné méltón illetek össze, a mit emez nem tudott, azt a másik szerette volna tudni.

Pénteken „Uff király“ adatott. Komédiába való badarság, hanem az az egy hasznunk meg van ezen operettből, hogy legalább megtudtuk, hogy művésznőinknek kinek milyen a gödre, Dobó megtette az osztályozást. Az autentikusságért azonban őt tesszük felelőssé. Megmondta Ellingernek, hogy szép kis gödröcskéje van, Locsareknének meg, hogy „az már gödör“ stb. Margó minden puderes és sminkes scatulyáját összeszedte áruladójának. Mennyi temérdek üres doboz, — vajon hány nap alatt fogyasztotta el azok tartalmát a tisztelt művésznő? Lazulinak nagyon jó volt és úgy látszik, hogy ő is pompásan mulatott, mert Dobó és Rónaszékivel jeleneteiben, szüntelen nevetett. Legjobban tetszett az exotikus öltözékek mellett a rendőrkapitány makrapipája, melyet még a király előtt sem vett ki szájából. A k. k. muzik is tul tesz ki magáért, ugyannyira, hogy Margó és Ellinger kénytelenek lesznek még egy fuvót elhelyeztetni torkukban, hogy a zenekar tul ne licitálja őket.

Egy nőgyűlölő naplójából.

Eddig nem házasodt am meg, mert nagyon haragszom az asszonyokra: de ha még sokáig haragitanak: csupa boszúból — megházasodom.

Készülődés.

Be kell fejezni nemsokára
Ezt a tragikomédiát.
Az ördögnek lesz benne kára,
Eben cserélek csak gubát.
A vén földnek, öreg apámnak
A bőrömmel beszámolok . . .
És vége lesz a tüznek, lángnak,
Mely bennem oly fennen lobog.

Nem is félek a nyugalomtól;
Bizony reám fér egy kevés.
Fáradt vagyok az unalomtól;
Elég volt a jövés-menés,
Az életnek zsibvásárába
Csal-úton üzött ideál . . .
Vidám fiuknak társasága,
Kaczér leányok, telt pohár.

De mégis itt, a véghatáron
Ugy visszatart még valami:
Érzékenyen — a la lord Byron —
Egy végső bucsut mondani,
De hát kinek? Marad e nekem
Idefönn egy futó nyomom;
S nem vész-e el silány emlékem,
Mihelyt beföd a sirhalom?

Ah, nem! miért volnék mizántróp?
Ily bánkódásra sincs okom.
Órzik nevem óvatolt váltók
Reményszinü szép lapokon.
Hány uzsorásnak kártyavára
Dől romba Trójaként velem?
S garçon siromnak odujába
Hány hölgy keservét czipelem?

A kárbaveszet jó ozsonnák
Emléke soká fön lebeg;
Felsült mamák sokszor elmondják:
Jó fiu voltam s rossz balek.
Hány petrezselymes kis libának
Voltam rezerva tánczosa;
Beváltam olykor elefántnak:
S mégsem csiphettek meg soha.

És majd koczcintnak sajnálkozva
Emlékemre a jó fiuk.
Szer voltam köztük jóra-roszra . . .
Ők adnak legszebb koszorut.
Koszorut?! Nem, azt ne tegyétek,
Inkább igyatok a helyett:
Én már megittam az enyémet
S földhöz vágтам az üveget.

S ti édes csábos délibábok,
Imádott, szent eszményeim:
Félve tekintek tireátok,
Titóletek megválni kin.

Nem lenni ott a szent csatában,
Mely végre is sikert arat :
Csak a diadal tudatában
Megnyugtató e gondolat.

Nekem bizony fölnyergelé már
Szent Mihály a sötét lovat.
Kivül mosolygó a gyümölcs bár,
Benn féreg rágja és rohadt.
Lehull a fáról és a földet
Termékenyíti legalább . . .
Hát nem jobb az ilyen gyümölcsnek
Ott hagyni lombtalan galyát ?

Kis talyigás.

Az orvosi tudományból.

(a vizsgán)

Tanár : (a növendékhez) Beszéljen ön nekem a lé p működéséről !

Növendék : Kérem szépen, én ezt tudtam, de egészen elfelejtettem. —

Tanár : Szerencsétlen ! ön volt az egyetlen ember a világon a ki ezt tudta, s éppen önnek kellett ezt elfelejteni !! —

A bíró előtt.

Bíró : Hallja é Nagy János, igaz é az, hogy maga és többek előtt azt mondta Kiss András, hogy az ügyvéd többnyire gazember, és ezt kiadja írásban is ?

Nagy János : Igenis igaz Tekintetes uram !

Bíró : Nos ? s ezt kiadta írásban ?

Nagy János : Nem a !

Bíró : És miért nem ?

Nagy János : Mert hát ugy is elhittük ! —

Vendéglőben.

Vendég : Ez már még is sok, hogy az embernek olyan asztalkendőt adnak, hogy keztyü nélkül meg se lehet fogni !

Pinczér : Oh kérném alássan ! Az mindössze egy kis barna mártás, — kedden mindig marhasült van hagymamártással, pénteken pedig hallevesben gombóc, és ma már szombat van, hát bizony az asztalkendő sem lehet már olyan tiszta. —

Nem sajnálta.

A : Gondold csak pajtás, — a fiamat az orvosi pályára adtam.

B : Kit Imrét ? !

A : Igen !

B : Hát aztán nem sajnáltad ?

A : Kit ? Imrét ? !

B : Nem ! az emberiséget !!

Szerkesztői sürgöny.

M. J. Nyiregyház. Köszönjük az anonse-ot, alkalmilag viszontszolgáljuk. Jó lenne — egy pár előfizető. A többin én is iparkodom, de hát . . . — üdv és kézesók ! —

Szalmajankó, helybeu : Még soha se írta meg a nevét ily őszintén !

Horgász. Tmsvr : Bizony ezt kihorgászta az Üstökösből már 20 évvel ezelőtt olvastuk.

Ha nincs a kobakban, hát ne puskázzunk.

Dalia. Sztgvr. Kegyed lehet dalia, de a verse csak figura ! Rettenetes izetlen, sőt nem is vers. —

Makranczi, helyben : Kegyed férfinadrágba bujt, de az írás elárulja, minket nem lehet oly könnyen fűhrolni, de mindazáltal vegye tanácsunkat : f a k a n á l é s v a s f a z é k ! !

A többi kéziratról jövő számban. —

Czégírás és czimfestés

bármily megkivántató színekben vagy aranyozással
a legujabb minták szerint
a legjufányosabb áruk

☞ felszámítása mellett elvállaltatik ☜

czegléd-utcán

☞ 2579. sz. a. ☜

őzv. Sipos Gyuláné-nál.

Temetkezési intézet Debreczenben.

T. CZ.

Van szerencsénk a nagyérdemű t. cz. közönségnek szives tudomására hozni, hogy helyben számos év óta fennálló temetkezési intézetünket, tekintettel az e téren városunkban is tapasztalható fokozatos haladásra, a mai kor kívánalmaihoz képest

egészen újonnan rendeztük be.

Pontos és méltányos eljárásunk folytán szedett bizalommal fogva, melyel a kegyeletes érületű gyászoló felek üzletünket már eddig is kiváló pártfogásban részesítették és részesítik, tekintettel kívántunk lenni a n. é. közönség érdekére, s intézetünkben kitünő minőségű, első rangu gyári telepekről származó sirkövekből

sirkő-raktárt állítottunk fel.

A sirköveket 6 forinttól felfelé, a legnagyobb választékban, lehető jutányos árban, sőt gyári áron bocsátjuk a t. közönség rendelkezésére.

Üzleti viszonyaink, széles körű előnyös összeköttetéseink és helyzetünknel fogva hangsúlyozni kívánjuk hogy intézetünkben egyszersmind a legegyszerűbbtől kezdve a legdiszesebbig

érezkoporsó-raktárt

tartunk fenn, mely koporsók a helyben létező gyárunkban állítván elő, ezek tekintetében, sem az ár, sem a kiállításra nézve velünk senki nem versenyezhet; azon helyzetben vagyunk ennél fogva, hogy érezkoporsóinkat 6 forinttól kezdve a legkülönbözőbb árban, gyári áron szolgáltatjuk.

Elvállaljuk továbbá: temetések rendezését; halottas kocsijaink a legszerényebb igényeknek is megfelelők; disz és üveges kocsink a fokozottabb kívánalmakat is kielégíti.

Megjegyezzük egyuttal, hogy nagyobb temetéseknel egyedül a mi intézetünk nyújtja azon előnyt, hogy a temetések alkalmával a gyászoló családoknak ingyen és minden díj nélkül bocsát rendelkezésére egy e célra szerzett gyász kíséreti magán kocsit.

Midőn ezeknél fogva intézetünket, mely az igényeket minden irányban egyedül kielégíteni képes, a nagyérdemű t. közönség szives figyelméke ajánljuk, egyszersmind felemlítjük, hogy intézetünkben a temetésekhez szükséges

mindennemű felszerelést,

mely ugy minőség, mint jutányosság tekintetében más helybeli készítményt jóval felülmul, a legpontosabban szolgáltatunk ki.

Kérve további nagybecsű pártfogását

Tisztelettel

FODOR J. és GEBAUER,

temetkezési intézete Debreczenben, érezkoporsó-gyár és sirkőraktár tulajdonosok.

Legjutányosabb árak

Első hazai érezkoporsó-gyár.

Legnagyobb sirkő-raktár.